

Teken des tijds! Verscheidene Franse vissersvaartuigen in beslag genomen wegens achterstallige schulden

BELGIE VOLGT

Het gaat zeker niet best voor de visserij. Deze toestand is voor onze visserij duidelijk zichtbaar aan het vrijwillig stilleggen van sommige eenheden en verder aan enkele faillissementen, die zich de laatste maanden hebben voorgedaan. Dat dit geen plaatselijk verschijnsel is, leert ons de onlangs in beslaggenomen moderne Franse eenheden die de tonijnvisserij uitoefenden. Bij het binnenlopen te Dakkar in Marokko werden zes Franse hektreilers van eenzelfde rederij aan de ketting gelegd wegens zware achterstallige schulden aan de Kas voor Ziekte en Invaliditeit voor Zeevarenden. Hierbij werden een kleine honderd vissers zonder omhaal en zonder loon aan wal gezet op de Noord-Afrikaanse kust. Verscheidene van deze mensen zijn ten slotte

op eigen middelen naar hun land teruggekeerd, terwijl nog anderen ter plaatse van de hand in de tand leven en hopen op het, door de rederij beloofde vrijkomen der vaartuigen.

Dat hiervan niets in huis komt, schijnt ten slotte iedereen van overtuigd te zijn. Volgens de rederijen is de kleine prijs die ze bekomen voor de tonijn, mede door de zeer zware concurrentie vanwege de Spaanse visserij, alsmede de buitengewoon gerezen sociale lasten en herstellingskosten voor averijen en de buitensporig verhoogde brandstofprijzen, de voornaamste oorzaak. Volgens de syndikaten krijgen we daar nog als oorzaak het zo min of meer afgezaagd deuntje van slechte administratie.

In ieder geval krijgt de crisis in

de visserij meer en meer vat in alle sectoren en in alle landen. Wij zelf menen dat er toch wel een zekere verklaring ligt in het feit dat men de vangstcapaciteit van moderne eenheden eenzijdig en onbedenreed verhoogd heeft zodanig, dat men de markt met bepaalde zeeprodukten oververzadigd heeft. Dit heeft zijn weerslag op min of meer evenwaardige andere soorten. De rogge doet immers de tarwe afslaan, en zo wordt de ganse visserij in de malaise betrokken, gezien de vaartuigen zich onmogelijk op de vangst van bepaalde fijne soorten alleen kunnen toelagen vanwege de beperkte vangstmogelijkheden op dit gebied. We menen dat het dan ook een dwingende plicht is voor de gezondmaking van deze sektor, de bestaande stocks dringend op de één of andere manier te likwideren, ook al zou dit geld kosten om dan met een zonde marktordening opnieuw te beginnen.

Onder marktordening zou dan natuurlijk verstaan worden, voor bepaalde soorten die nu ongebreideld aangevoerd worden, een vangstbeperking op te leggen in de aard van het, om beurt thuishouden van eenheden. Ook aan land beperkt men in bepaalde sectoren vrijwillig het produktieritme door het inleggen van beurtelinge werkloosdagen. Voor het aan land houden van de eenheden zou de

Staat dienen tussen te komen in een oplegvergoeding voor deze kosten die blijven lopen zoals delging, onderhoud, oplegverzekering, lig-gelden enz... Het is even duidelijk dat men de nieuwbouw streng zou dienen te reglementeren en aan te passen aan de afzetmogelijkheden. Hiermede gepaard zou een campagne dienen samen te gaan voor de stimulering van het verbruik, aanpassing van de detailprijs en dan vooral van de gewone vissoorten die nu het ergst door overaanvoer getroffen worden. Als de gevestigde handel hierzelf niet zou op ingaan, zou de overheid dienen tussen te komen ofwel een koöperatief initiatief uitgaande van de reders zelf. Het is duidelijk dat deze materie zeer kompleks is en dat alleen een nationaal en zelfs een Europees samengaan van Staat en betrokken sektor kans biedt op de sanering en redding van de visserij.

„Sprokkel”.

Nota der Red. : Wij vinden dat „Sprokkel” te ver gaat. Moest er een stelselmatige dagelijkse bekendmaking van de meeste soorten aangevoerde vis 's avonds weergegeven worden in radio en televisie en te zeldertijd een propaganda hoe die vis te bereiden, dan zou spoedig een kentering ten goede komen.

Maar men moet het doen en niet veel vergaderen zonder nut.

Pacere subjectis debellare superbos

Wij in het Westen leven 20 eeuwen met het christendom, die een vruchtbare voedingsbodem had gevonden in het oude Rome en de Griekse cultuur.

Voor de romeinen was het devies : zorg voor hen die onderworpen zijn, maar vernietig degenen die de kop opsteken. De roemruchte Kerk heeft dit maar al te vaak en al te letterlijk opgevolgd : Parcere subjectis debellare superbos !

Terwijl de gehele wereld kraakt, en het Westen nog het meest, houden wij hardnekkig vast aan dit romeins imperatief en schijnen we geen oog te hebben voor wat er aan het gebeuren is. Een minister blijft oppermachtig, een burgemeester kan ongestoord potentat spelen want onze vrees om op de kop te krijgen, blijft ons beheersen en we noemen het revolutionair wanneer iemand zijn kop opricht.

Ik ben een vreedzaam man en zal weinig bijdragen om het aanschijn van de wereld te veranderen, al kan ik niet blind blijven voor de veranderingen die zich aan het voltrekken zijn.

Of beseft men niet dat we sedert de jongste wereldoorlog een nieuw tijdperk zijn ingetreden?

De club van Rome zegt dat we in het jaar 2000 geen eten meer zullen hebben; één land heeft voldoende kernbommen om de wereld te doen uiteenspatten; de Kerk, die 100 jaar werd vervolgd maar 1900 jaar de koning regeerde, is zo niet haar invloed, dan toch haar macht verloren; het liberalisme, die de vrijheid van het individu en van de winst-economie opeiste, wordt verdrongen door communes en collectiviteiten; het leven één-met-de-natuur is door de verstedelijking nog nauwelijks een vage herinnering, enz.

Het gezag bij één mens, één groep, één sekte is aan het tanen, zowel in het zogezegd democratisch Westen als in het dictatoriale Oosten, en wij zouden het hoofd blijven buigen voor ongecontroleerde machtsuitoefening, of voor op zijn minst onbestreden willekeur van machthebbende onbekwaamheid?...

Ik predik geen revolutie, ik pleit voor geen anarchisme, maar ik ruik de gist en weet dat mijn brood anders begint te smaken.

De visserij zal met deze kreupele filosofie weinig gediend zijn, al vind ik het nodig dat onze oer-traditionele bevolking, het beseft bijgebracht wordt dat lang haar, niet lelijker is dan kort haar.

Vroeger werd er tot een onzichtbare god gebeden opdat de oogst zou goed gelukken, maar nu is dat niet meer nodig, gezien we kunstmest ter beschikking hebben, memoreert Boerwinkel.

Gezagskrisis ligt bij het gezag, niet bij ons. We moeten niet bevend en schrikkend met een petitie op de dorpel van het stadhuis blijven zitten, niet ootmoedig een knieval doen voor de minister, maar we moeten de hooghartige gezagdrager met zijn neus in onze drekkige miserie duwen.

We kunnen de wereld niet veranderen, maar we kunnen evenmin beletten dat de wereld zich wijzigt, en de toestanden, en de mensen.

Is er in dit apenland nog plaats voor de visserij? Dat moet de minister niet uitmaken, maar wij ! Tenzij we onderworpen uitschot willen blijven.

Horatius

BLIJFT ENGELAND IN DE EEG ?

DEZE BESLISSING VAN ZEER GROOT BELANG VOOR ONZE VISSERS

Na de bijeenkomst van de ministers van de negen te Dublin, waar Engeland gunstiger voorwaarden kon bekomen voor het aanblijven in de Europese Economische Gemeenschap, en waar Wilson de waarborg gaf dat zijn partij in het komend debat een referendum ja zou stemmen, komt er in diezelfde rangen allerwege kritiek los. In kringen van de „Negen” begint men zich af te vragen of Wilson bij machte zal zijn, de toezegging van Dublin waar te maken.

Alhoewel in de onderhandelingen te Dublin, heel wat andere overwegingen speelden dan ondergeschikte visserijbelangen, is voor onze visserij het aanblijven van Engeland in de E.E.G. van uitzonderlijk belang. Ook de Franse en Nederlandse visserijmiddens volgen de evolutie van zeer dichtbij.

Het is inderdaad zo, dat de Engelse producentenorganisaties de onmiddellijke uitbreiding van de territoriale wateren tot 50 mijl vragen en de uitbreiding tot 200 mijl voor de toekomst. Dit was trouwens één der hoofdeisen die de visserij liet gelden tijdens de blokkade van de Noord-Engelse en Schotse havens. Ook in Frankrijk, Nederland en Duitsland maakt men zich in visserijkringen hieromtrent speciale zorgen. Het is inderdaad zo dat, eens Engeland uit de E.E.G., dit land niet meer gebonden zal zijn door de gemeenschappelijke marktakkoorden en verplichtingen en werkelijk „cavalier-seul” zal kunnen spelen, wat de uitbreiding van zijn territo-

riale wateren betreft en de regulerendering hierin. Trouwens de Engelse afgevaardigden op de Zeevaart-recht-konferentie te Genève namen in verband met de territoriale uitbreidingen een standpunt in die duidelijk los staat en verschilt van deze van de andere E.E.G.-landen. Zelfs indien te Genève besloten wordt tot een algemene uitbreiding der territoriale wateren ten voordele van het oeverland, dan nog zou Engeland geen eng-nationale maatregelen ten voordele van zijn eigen visserij kunnen treffen zo dit land in de E.E.G. blijft.

Voor onze visserij is het dus van uitzonderlijk belang dat Engeland bij de „Negen” blijft, zoniet zouden de traditionele visgronden voor praktisch al de middenklastreilers wegvallen. In onze middens schijnt men zich werkelijk niet volledig bewust te zijn van het groot gevaar dat hen uit deze hoek kan dreigen.

„Sprokkel”

HET VISSERIJBLAD

VAKBLAD voor de
VISSERIJ
VISHANDEL en
NIJVERHEID
is ook verkrijgbaar
per nummer
NOORDZEEBOEKHANDEL
Vindictivelaan 22
Oostende
Prijs : 25 fr.